

Циганите били смаяни от бягството ѝ: те претърсили мили наоколо – къде пеша, къде с талиги, но възрастната била изчезнала безследно и накрая били принудени да се завърнат с прискърбие към обичайните си занимания.... И така, след като се насладила на малката си почивка, се почувствала достатъчно силна, за да се върне към обичайния си сравнително монотонен живот,, (Макфий 2007: 77-79).

Косите на момичетата не се подстригват. “Момиченцата, казваше дядо, трябва да са с дълги коси, да си личат, че са жени. До втори клас се с плитка ходех, баба ме сплиташе” (ж., р. 1957 г., фичерка).

Пъстротата на забрадката

В повечето от циганските/ ромските групи все още се поддържа изискването жената (особено омъжената) да не се показва с непокрити от кърпа коси. Така ги вижда в средата на XVII век Евлия Челеби „А жените на циганите слагат на главите си забрадки от червена чоха с пулове, които оставят да висят на гърбовете им – много некрасива работа е” (Челеби 1972: 57). В София в края на XIX век са: „Нечисти боси циганки с дълги косаци, покрити с цветни кърпи...” (Иречек 1898: 33). Десетилетие по-късно циганките „ходеха боси и дрипави, а забрадките им - от тъкани със силно изразени крещящи цветове, биваха неразделна, най-показна част от тоалетите им” (Костенцева 1979: 43). И в средата на века: „Жените почти винаги, когато е възможно, носят на главата си кърпа с орнаменти от цветя. В селата техните дрехи са по-пъстри, отколкото в градовете” (Kenrick 1966: 77).